

מהי תכליתה של חריזה נאה?

מאת מאיר בראלי

כזה מצד שני אין זו כתיבה שבכוחה הספרותי יש כדי להשפיע על אנשים לשנות דעתם. אכן, לא כמו לו ל"טור השביעי" יורשים, לא דידי ולא בעל-חרוזים אחר.

דידי מנוסי הוא מקצוען טוב בחריזה (פעם היו לו יומרות של משורר, אולם הן נגנזו ואולי נדחו למועד מאוחר יותר). עתה הוא מנסה ליצור לעצמו תדמית של אדם ציני נטיל עמדות, הוא מתגנדר לא מעט במקצוענות של חרוני-פרסומאי נטולי-עקרונות (ראה "סיסמה לכל נשימה" ע"פ 70-71 בספרו) והיה רוצה להיחשב כמי שהמחמאה מ"צדו היא "חיבוק של דב". (ראה "מה קרה לדיין?" עמ' 46-47). אילו קראנו לו "ניהיליסט", היה מקבל זאת כמהמאה.

אם אתה מנסה לחפש בסיכום טורני של מנוסי — מה דעתו של בעל הטורים? האומנם עצם הה"ר יזה היא מסרתו של האיש? מכל מקום ודאי שיש סתירות לא מעטות בין טור וטור, בין דידי ודידי. די. הוא תומך נלהב במשה דיין ובה"העולם הזה". אולי טעות בידי וכל מה שרוצה דידי הוא חריזה ליומה, עם המאורעות החולפים, כשפלוני עושה משהו הנראה לו הוא משבח וזוהי זה מפריע לו בחירתו מן הר שבוע הבא או מן השבוע שעבר, אם כך — מה ראה לקבץ את טורני לספוי אחד? האם רק כדי לתת הזדמנות לואב לעטר אותם בעי-טורים נאים ומרשימים כל כך? אתמהל.

דידי מנוסי כינס חלק מ"טורי החרוזים, שהוא מפרסם ב"ידיעות אחרונות" (העמיד אר חם למבחן הזמן, "הנה המידה לבחירת החומר", נאמר על כריכת הספר, "לא רק מידת שנינותם של הטורים, אלא בעיקר אורך הייחם ויכולתם להיות אקטואליים וחרויים לפני שנה, היום ובעוד שנה באותה מידה".

כדי לקיים כלל זה השמים ד, מ. את תאריכי כתיבתם של הטורים ולעתים קרובות קשה לקבוע לאיזו אישיות ולאיזה מאורע הוא התכוון כשפרסם את הטור בעתון. זהו הסרון ניכר מבהיגתו של ה"קורא, שאין לו ענין רב לשפוט את סיכויי ה"נצחיות" של החרור זים הללו והוא רוצה שכל טור יזכיר לו את התרשמותו כשקראו לראשונה.

חרונו של דידי מנוסי הם כא"לה, שהיחס אליהם איננו נקבע לפי איכותם הספרותית, אלא לפי טיבת הקירבה בדעת בין הקורא והכותב. כלומר, אם אתה מסכים ל"הצלפה" שבהם — אין לך קושי להזדהות אתם: ההריזה נקיה, כמעט תמיד, אין בתוכן דברי איזולת המרגיזים את התומכים ב"דעה המובעת וגם ההפרות הן ב"חום הסותר לבעל גוסח כתיבה

"המצב חמור אבל לא רציני" מאת דידי מנוסי, הוצאת לייך אפשטיין, ת"א.